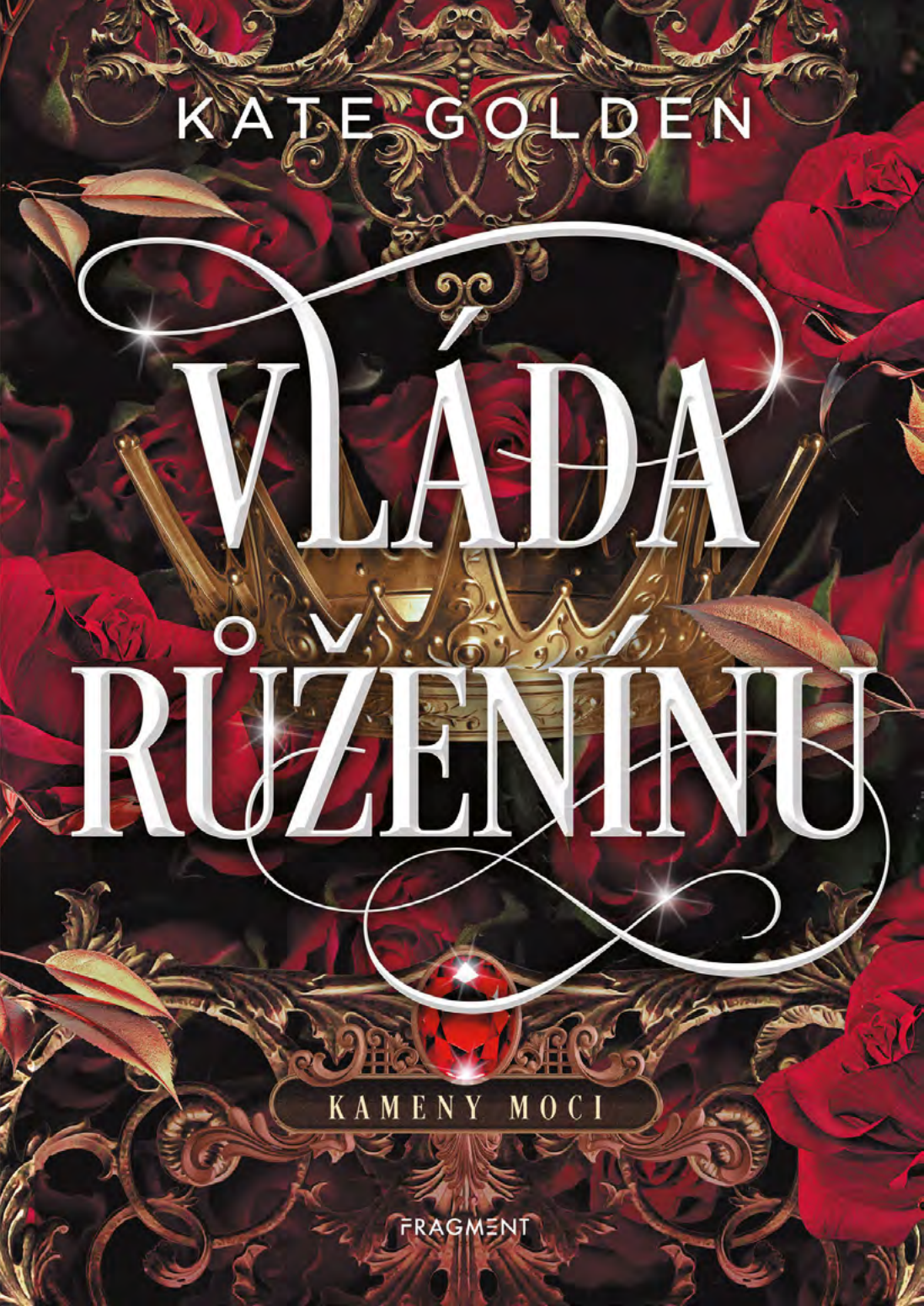

The background of the cover is a dense arrangement of vibrant red roses and dark green leaves. Overlaid on this is a highly detailed, ornate golden crown. The crown features intricate scrollwork and is set with a large, brilliant-cut red gemstone at its base. The overall aesthetic is one of classic elegance and mystery.

KATE GOLDEN

VLÁDA RŮŽENINU

KAMENY MOCI

FRAGMENT

Vláda Růženínu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate Golden

Vláda Růženínu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATE GOLDEN

VLÁDA
RŮŽENÍNU

KAMENY MOCI

FRAGMENT

A Reign of Rose

Copyright © 2024 Natalie Sellers. All rights reserved.

Cover & Map Design by Jack Johnson

Cover images © Aleksandra Vinogradova; DigitalWarriors; Kkulikov; Cranach / Shutterstock.com

Translation © Tereza Dubenská, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7578-5

ISBN e-knihy 978-80-253-7598-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7599-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7579-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro Taylor, Sam a Kristine,
mou Floru, Faunu a Počasíčko.
Děkuju, že mi pomáháte plnit si sny.

*„Svět čarozáře Kameny požehnány.
Král, druhým synem k pádu odsouzený.
Město obrácené v kosti a prach.*

*Padlá hvězda značí, že boj začal.
Poslední fae čisté krve zrozen,
čepel slunce v srdci nalezena.*

*Půl století, než dítě potká otce v křivdě,
fénix však vzlétne, než střetnou se v bitvě.*

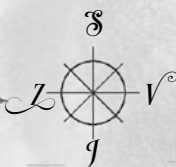
*Král, smrt z jejích rukou mu darována bude,
dívka jež ví, že osud neodbude.
A oběť, s níž jsou oba spjatí,
bez ní se celá říše ztratí.*

*Rána pro oba čistokrevné, jak jeden padnou.
Cenu však musí zaplatit, než všichni smrtí zchřádnou.“*

Proroctví pronesené lumerskou věstkyní Ligeiou před 113 lety.

EVENDELL

PROLOG

Arwen

Před třinácti lety

Tam mě nedostanete.“
„Na důkaz svého odhodlání jsem zaryla paty do prořídlého trávníku.

V Powellově kůlně se děly ohavnosti. Ohavnosti, z nichž mě bolela záda a jež mi vháněly slzy do očí.

„Fajn,“ povzdechl si Ryder, pustil moji ruku a zkrřížil paže.
„Jak chceš.“

Ať už tím mínil cokoli, neznělo to slibně.

Bratr nečekal na odpověď a vyběhl do sychravé noci za Haldenem. Pomocí šperháku odemkli zrezivělý zámek boudy s doškovou střechou a vkradli se dovnitř.

Studený vzduch mě štípal do tváří a lýtek. Stála jsem a trásla se jako osika. Moje oblíbená noční košile byla děravá a na několika místech téměř prodřená. Tenká bavlněná látka mě nemohla ochránit před nočním chladem. Potřebovala jsem kabát. Nebo se vrátit dovnitř. Jenomže kdybych prchla domů, Halden s Ryderem by si řekli, že mám nahnáno.

Což jsem měla, ale...

To nepotřebovali vědět. Bratr a jeho nejlepší kamarád se niče-ho nebáli. Ani když měli malér, protože přišli pozdě na vyučová-ní, ani když blesk udeřil tak hlasitě, že to znělo jako prásknutí řemene. Ani když se za šerých, větrných nocí, jako byla tato, vy-plížili ven.

Stateční, silní a sebevědomí chlapci, chválila je vždycky máma.

A co jsem dělala já? Honila jsem se za nimi jako nejslabší ště-ně z vrhu.

Proč mě prostě nepřizvali, abych šla s nimi? Když jsem za-slechla jejich tlumený chechtot a po špičkách se kradla zeptat, co je to za povyk, mohli mi prostě nabídnout, abych se přidala. Pak bych odpověděla zdvořilě „Ne, děkuju,“ a zalezla zpátky do postele posilněná vědomím, že mě nepřehlídějí.

Kdesi v dálce, uprostřed hlubokého hvozdu, zavyl vlk na ob-rovský bílý měsíc. Zatnula jsem zuby. Toužila jsem vrátit se do postele, která určitě ještě nevychladla. Zalezla bych pod prošíva-nou deku, kde bych počkala, až se rozbřeskuje, nastane nový, slu-nečný den a matka se probudí.

Otočila jsem se na podpatku a pod pantoflem mi křupl suchý list. Ať mi ti dva zítra nadávají do strašpytlů. Nebudu jim to vy-vracet. Třeba je kůlna sežere a oni se domů vůbec nevrátí.

Udělala jsem jen jeden krok k naší chalupě, když tu se nocí rozlehlo hlasité zarachocení a bolestný výkřik.

Rozhoukaly se sovy, zašustilo listí a v žilách mi ztuhla krev. Další křik plný agónie.

Bez přemýšlení jsem se dala do běhu.

Neupalovala jsem však do svého neustlaného pelíšku, nýbrž k té hroživé kůlně, která se osaměle rýsovala proti bezhvězdě noci jako strohý skřetí brloh.

Rozrazila jsem dveře a vyhrkla: „Co se stalo? Napadli vás vlci?“

Do nosu mě udeřil pach pilin a laku a na zádech mě zaštipaly vzpomínky na otčímovo bití.

„Halden...“ hekl Ryder rozechvělým hlasem. „Hráli jsme si na vojáky. Halden chytil pilu za ostří. Ruku má celou...“

Zamžourala jsem do tmy na kaluž krve. Byla kluzká jako olej a nad ní stál Halden, chlapec, který se nikdy nepřestával usmívat. Zalykal se pláčem.

Doposud jsem neviděla nikoho takhle usedavě brečet.

„Budeš v pořádku,“ špitla jsem, přestože jsem netušila, kde se ve mně ta jistota bere. Jeho ruka v pořádku rozhodně nebyla. „Dojdu pro mámu.“

„Jsi normální?“ obořil se na mě Ryder a drapnul mě za rukáv. „Máma vzbudí otce a všichni si to odskáčeme. Zůstaň tady, něco vymyslím.“

Ryder sekl očima ozářenýma měsíčními paprsky po Haldenovi. Sršela z nich zloba a mě v tu chvíli napadlo, že se neskutěčně podobá Powellovi.

Zvedl se mi žaludek.

Halden si přitiskl pořezanou ruku k hrudi. Po tváři mu proudily celé stružky slz. „Tohle je tvoje chyba,“ kvílel na bratra. „Já říkal, že sem nemáme chodit.“

Měl pravdu. Kůlna byla příšerné místo – rozvrzaná, stísněná a obvykle dnem i nocí zamčená. Mě sem otčím vodil jen proto, aby mě trestal. Srdce mi bušilo jako splašené pouze z toho, že

jsem stála mezi jejími čtyřmi špinavými stěnami. Měla jsem stažené plíce a zapomínala dýchat.

Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Měla jsem chuť dát se na útěk a prchnout tak daleko, jak jen to v těch zablácených pantoflích šlo.

Ovšem bratr vždycky stál oběma nohama na zemi. Vždycky si věděl rady.

Halden teď vzlykal jako raněné zvíře a mě... bolely prsty. Ne, nebolely. *Brněly* mě, jako bych si na nich celé odpoledne seděla a teď se mi do nich vracela krev.

„Můžu se na jeho ruku podívat?“ zeptala jsem se bratra.

Ryder se zamyslel. Halden držel jazyk za zuby a celou minutu přidušeně štkal, než Ryder úsečně přikývl.

„Pojď sem,“ vybídla jsem jeho kamaráda.

Neprotestoval. V kalném měsíčním svitu jsem si prohlédla ránu uprostřed jeho dlaně, rozšklebenou jako natržená tkanina. Mravenčení v mých prstech zesílilo a srdce se mi rozbušilo příliš silně, jako by mi v hrudním koši uvízlo ptáče.

„Asi něco slyším,“ zašeptal Ryder. „Zůstaňte tady, půjdu to omrknout.“ Když se honem protahoval kolem Powellova ponku, drcl do něj a na podlahu se skutálela hrstka šroubů a matic.

Powell je měl seřazené podle velikosti. Kameny, ten vyletí z kůže.

Hrudník se mi sevřel ještě víc.

„Tak co?“ vzlykl Halden. „Jak to vypadá?“

„Často ošetřuju mámu,“ pověděla jsem mu, odtáhla ho k vysoké, vratké polici a vytáhla se na špičky. „Nohy jí moc neslouží. Mívá spoustu šrámů a oděrek.“

Nahmatala jsem čistý hadr, stáhla ho dolů a přimáčkla na Haldenovu ránu.

Halden přestal brečet a nyní jen popotahoval nosem. Ticho noci opět prořálo vlčí zavytí. „Ten už nepřijde, víš?“

Ryder? Určitě se vrátí. Otevřela jsem ústa, abych to Haldenovi řekla, ale v prstech mě teď píchalo tak příšerně, že jsem nedokázala kloudně myslet. Bylo to, jako by mi do nich bodalo tisíce jehliček. Nechtěla jsem na ten ošklivý šrám znovu hledět, a přece jsem se nečekaně obrátila na Haldena: „Můžu se ještě jednou podívat?“

Halden přikývl, ale rychle odvrátil hlavu a upřel pohled na obrovský měsíc za zamazanými okenními tabulkami. Nakonec ještě pro jistotu pevně stiskl víčka.

Hadr krvácení trochu zpomalil, jenomže po chvíli se spustilo znovu. Pramínky krve stékaly na podlahu. Rána byla hluboká. Viděla jsem, jak v ní svítí cosi bílého. Kosti a šlachy.

Sotva jsem se opatrně dotkla roztřepených okrajů, z prstů mi vytryskly paprsky světla, jako když nad obzorem vychází slunce.

Šokem se mi zastavilo srdce. Prudce jsem ruku odtrhla.

Haldenova kůže začala přímo před mýma očima srústat.

Zamrkala jsem. Jednou, podruhé.

Nemýlila jsem se. Rána se sama od sebe zavírala.

A to zvláštní, panické sevření hrudi, které mě nechávalo zapomenout, jak správně dýchat... zničehonic zmizelo stejně jako to otravné píchání. Sevřela jsem pěsti, vtiskla bříška prstů do dlaní a čekala, zda se mravenčení vrátí.

„Hotovo?“ Halden měl oči stále křečovitě zavřené.

„Skoro.“ Znovu jsem se dotkla rány a tentokrát se moje záře nezaskvěla jako hvězda, nýbrž jenom sykla jako zápalka. Přesto se za minutku v Haldenově dlani leskla čerstvů, růžová jizva.

Byla jsem čarodějka? Napadne totéž i Haldena? Poví to matce a Powellovi?

Ach Kameny.

Ušklíbla jsem se. Nesměli jsme klít.

Dneska jsem dělala jednu chybu za druhou.

„Ještě se nekoukej,“ zamumlala jsem mdle, jak na mě náhle padla únava. Znovu jsem mu dlaň obvázála a konce látky pevně zauzlovala, abych skryla, co jsem to provedla. „Myslím, že do rána to bude daleko lepší.“

„Díky, Arwen.“ Hřbetem zdravé ruky si z tváří setřel slzy. „Tos nemusela.“

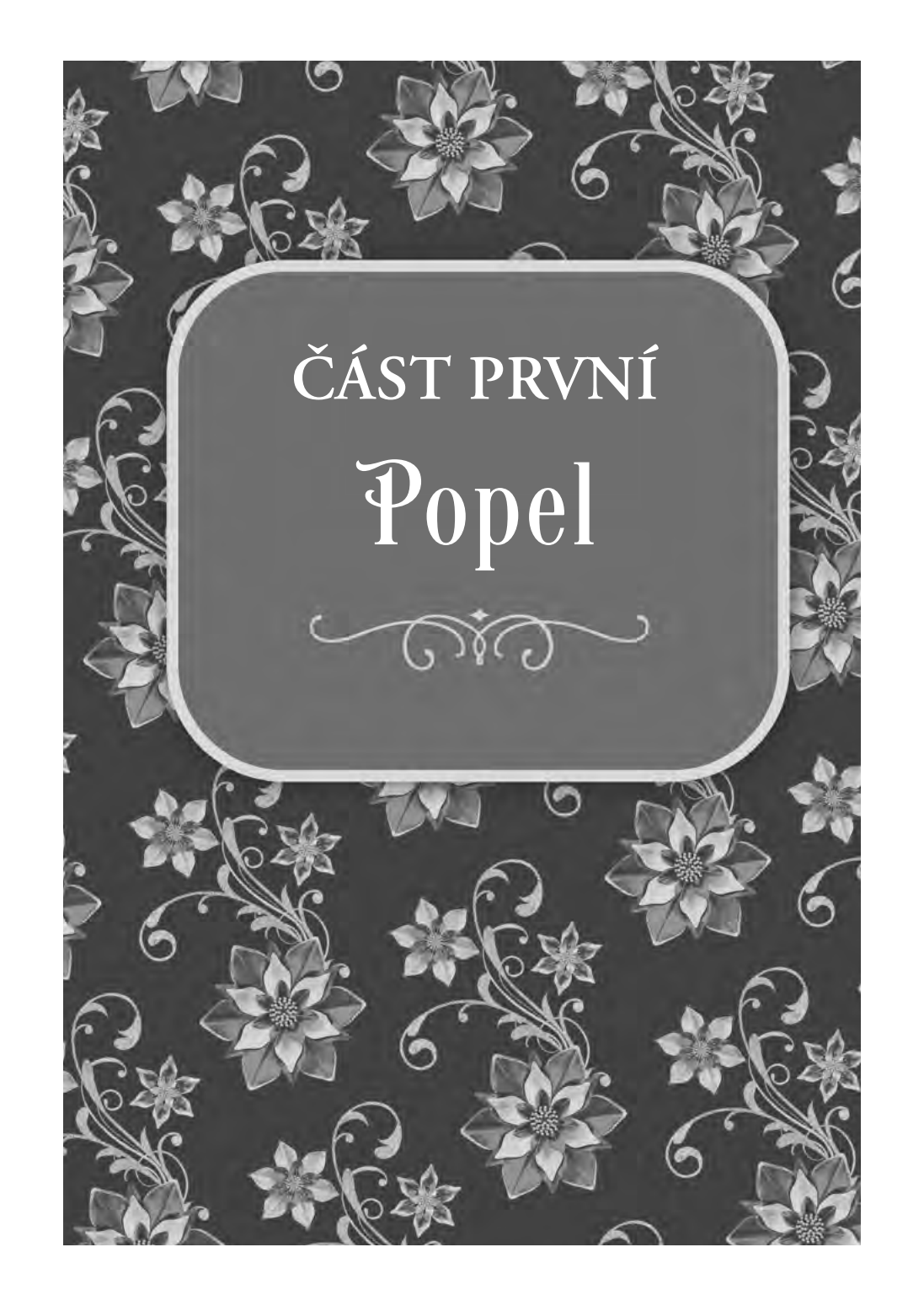
Všiml si, co mé prsty provedly? Věděl, že ať už se stalo cokoliv, tělo se mi zklidnilo i jakoby zahořelo naráz? Ztěžka jsem polkla. „Co jsem nemusela?“

„Zůstávat. Pomáhat mi. Mohla jsi zdrhnout jako Ryder.“

Lemem noční košilky jsem otřela zkrvavenou pilu, s níž si kluci hráli, pověsila ji na hřebík a klekla si, abych posbírala šroubky a matice, které Ryder shodil na podlahu. Bude trvat přinejmenším hodinu, než je všechny správně seřadím.

„Zranil ses,“ pronesla jsem a zívla. „Nemohla jsem tě tu nechat samotného.“

„Ale jo,“ namítl Halden, který se už kolem mě sunul ke dveřím. „Mohla.“

ČÁST PRVNÍ

Popel

JEDNA

Kane

Tentokrát jsem nepochyboval, že jsem si roztříštil žebro. S každým nádechem se úlomky kosti posunuly dál od sebe, což mi působilo neskutečnou trýzeň. Když jsem se posadil, ucítil jsem aspoň nepatrnou úlevu. Pomalu a zhluboka jsem se nadechl.

Chřípí mi naplnila vůně borovic a pach krve.

Jakmile jsem otevřel oči a zamrkal, spatřil jsem kaskádovitou stěnu z lesklého ledu, z níž jsem se zřítil. Její vrchol halily těžké bílé mraky a hladký povrch protínaly praskliny a promáčkliny, do nichž jsem zarýval prsty a špičky nohou, když jsem se neúspěšně pokoušel o výstup.

Nejprve jsi zklamal ostatní. Poté jsi zklamal ji. A nyní znovu selháváš.

Srdce se mi opět sevřelo žalem, který každým dnem sílil.

Neříkalo se, že čas zahojí všechny rány?

Postavil jsem se a hrudníkem mi vystřelily oba druhy bolesti. Když jsem si ze zad oprašoval sníh a hlínu, zaštípaly mě oděrky na rozedřených dlaních. Kouzlo, jímž Bílá vrána chránil svůj domov na špičce ledovcové hory, mi bránilo použít čarozář, proměnit se v draka a urychlit léčení.

Vykročil jsem téměř oslepující bílou mlhou směrem k osadě na úpatí hory. Stačilo ujít pár metrů a už mi mizely podlitiny, škrábance i puchýře. Palcem u nohy jsem do sněhu vyznačil místo, kde zjevně končil kouzelníkův ochranný štít.

Při tom pohybu jsem sraštil tvář bolestí. Zlomené žebro se bude hojit déle.

Kdybych byl chytrý nebo trpělivý, vrátil bych se do Vorstu, pronajal bych si pokoj v tamějším nevábném, zasněženém hostinci a zůstal ležet v tíživém tichu, dokud bych nebyl zcela zdrav.

Jenomže já chytrý nebyl.

Ani trpělivý.

A bolest mi nevadila.

Tyto dny panoval mráz. Mně se ovšem líbilo, jak se mi zahryzává do morku kostí. Aspoň jsem něco cítil.

Přitiskl jsem si dlaň na bolavý bok a nejméně posté jsem pohlédl na ledové pohoří. Čnělo do výšky za namrzlými větvemi borovic a stopami zajíců a sobů ve sněhu. Jeho špičku polykala obloha.

„Zase se proměníš ve draka a zkusíš tam vyletět?“ ozval se vlezlý hlas. „Málem se ti to povedlo.“

Sakra práce.

„Ne,“ zavrčel jsem.

Poprvé jsem se dostal jen tak vysoko, abych dohlédl na malou kamennou chaloupku, která se krčila na vrcholku, a na postaršího kouzelníka, jenž zaléval bujnou zahrádku s kořenovou zeleninou. Pak, jakmile jsem se k němu rozletěl a překročil neviditelnou hranici ochranného štítu, jsem se proti své vůli ve vzduchu proměnil v člověka a spadl dolů.

Pád jsem odnesl rozdrcenou česčkou, otřesem mozku a oběma vykloubenými rameny. Nic z toho se ovšem nevyrovnalo několikadennímu čekání, až mi dorostou vyražené zuby – nic chlapa nepotupí víc než prořezávání zubů v dospělosti.

Bylo mi vlastně příjemné, jak jsem tehdy bezvládně letěl vánicí. Aspoň jsem se přiblížil tomu, co musela cítit Arwen – tutěž hrůzu a bezmoc. Jen tak plachtit vzduchem, zatímco mě instinkt bezvýsledně nutí roztáhnout křídla.

„Ty *nezemřeš*,“ řekl jsem jí kdysi.

Ušklíbl jsem se.

A tak jsem to druhý den zkusil znovu. A třetí.

Když jsem opět nedobrovolně opustil svou dračí podobu, přerazil jsem si na dvou místech páteř a ztratil cit v nohou. Jelikož jsem nemohl chodit, ležel jsem půl dne uvnitř ochranného štítu, kde jsem se nemohl uzdravit, dokud na mě nenarazil tenhle prošťáček a nedotáhl mě zpátky do vsi. Brnění v nohou, které jsem krátce nato ucítil, mi prozradilo, že se začínám hojit.

Podlouhlou tvář měl ten dobrák zbrázděnou vráskami a jeho tenké rty se usmívaly mnohem častěji, než bylo nutné. Len, podržtaška v jediném zdejší šenku, šplhal každé ráno na kopec pro čerstvou vodu ze studny. Toho dne, kdy jsem si zlomil páteř, mi řekl, že je zvyklý vídat pitomce a nešťastníky, jako jsem já, jak se neúspěšně snaží vyšplhat k Bílé vráně.

„Nebud' na sebe tak přísný,“ řekl mi tenkrát a očka se mu rozsvítila. „Jenom toho starého blázna vystopovat je chvályhodný výkon.“

S rukou přitisknutou ke zlomenému žebru jsem ho nyní zprávil pohledem. „Nemáš něco lepšího na práci, Lene?“

Postarší chlapík zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Až budeš mít hlad, zaskoč dolů do šenku.“

„Jasně.“

Věděl jsem však, že to neudělám.

„Do háje,“ sykl jsem, když jsem klouzal po úbočí ledovce a rukama se pokoušel zachytit kamenů. Hrudníkem jsem narazil do kusu ledu, vyrazil si dech a sletěl obličejem dolů. Přestože jsem měl v očích sních, spatřil jsem hrstku hnědých králíků prchajících do borovicového mlází.

„Nepodaří se ti to, a ještě se zabiješ.“

„Proč sem pořád chodíš?“ prskl jsem na Lena s ústy plnými kousků ledu.

„Protože právě tady je ta zatrolená studna!“

Natáhl jsem krk a Len ukázal bradou na lesní studánku. Na zádech se mu kymácelo dřevěné jho se dvěma vědry, z nichž přetékala voda. „Pomoz mi snést je z hory a koupím ti pivo.“

„Nemám čas,“ odsekl jsem těžce, jak mi mrazem tuhla tvář.

Už to bylo několik měsíců. Jestli Lazarus zničil Čepel slunce... pak mi nezbývalo nic než čas. Konkrétně celá skličující, bolestná věčnost.

Při té představě se mi obrátil žaludek. Ztěžka jsem polkl, abych se nepozvracel, a se zasténáním jsem se převalil na záda.

Takhle nesmíš uvažovat.

Jako bych ji slyšel to říkat. Její hlas, který se mi rozezněl myslí, působil jako rajska hudba.

Také by mi řekla, že nemůžu nic vědět jistě, dokud se nedostanu do Lumery a nespatřím to na vlastní oči. Jenže já se nemohl postavit vlastnímu otci, dokud jsem nebyl čistokrevný a neměl šanci ho zničit.

Proto jsem se musel dostat na tu zpropadenou horu!

Na její vrcholek, kde neproniknutelné mračno naráželo do ledového štítu.

Přimhouřil jsem oči. Kdyby nebylo zataženo, slunce by za horský hřeben zapadlo už před několika hodinami. Poznal jsem to podle tmavě azurového světla, které vrhalo matné stíny na sních, a podle chladu, který mi zalézal pod nehty.

V prvních dnech tady mi hrstka obyvatel Perlových hor řekla, že jsem právě propásl pár dní jasného léta s bezmračnou oblohou. Zima tu jinak panovala prakticky po celý rok. Nejspíš za to mohla nadmořská výška nebo magie, díky níž se království utápělo v oblacích. Podzimní a zimní měsíce tu byly obzvlášť kruté. Tehdy si zdejší obyvatelé nemohli užívat ani osm hodin denního světla a téměř nepřetržitě sněžilo.

V Onyxu právě vrcholil podzim a ve Stinném hvozdu nejspíš rostlo plno hřibů a ostružin.

Další kopianec do břicha. Přesně tak jsem se v těchto dnech cítil, když jsem myslel na svůj hrad. Nešlo tolik o to, že mi chyběli moji blízcí, Gryf nebo Dubinka. Nešlo o to, že bych snad toužil po konejšivé vůni šeríkového mýdla, whisky nebo černého chleba.

Šlo o to, že i kdybych tuhle strastiplnou, mrazivou horu zdolal, i kdybych se dostal k Bílé vráně a přesvědčil ho, aby mě proměnil ve fae čisté krve, i kdybych nakrásně přetrpěl jakákoli muka, která by mi přichystal, a nějak se vrátil na Stínohrad...

Arwen by tam nebyla.

Své knihy plné vylišovaných okvětních lístků už nikdy neotevře. Půlka mé postele, o níž jsem bláhově doufal, že bude její, zůstane navždy studená. Už nikdy neuslyším její zvonivý smích ani na její pokožce neucítím vůni pomerančových květů.

Jen bych se díval, jak můj domov tmavne, vlhne a chátará jako hrobka.

Opět jsem se převálil na břicho, vrazil tvář do sněhu a zařval, až jsem měl plíce v jednom ohni, v očích mě pálily slzy, dostal jsem křeče do břicha a zcela mě pohltila muka, vina a spalující žal.

„*Kameny na nebi*,“ hlesl Len. „Potřebuješ si odpočinout.“

„Ne,“ zabručel jsem, vyplivl sníh a zvedl se. „Pomáhá mi to. Nic mi není.“

„Stmívá se. Se zlomeným žebrem a propíchnutou plící na ledovou horu nevyšplháš. Chceš tu snad vyflusnout duši, kluku?“

Už jsem ani nevěděl, kolikrát jsem tutéž otázku položil sám sobě. „To záleží.“

Len na mě nevzrušeně shlédl. „Jedno pivo, teplé jídlo a nad ránem můžeš zase padat z hory.“

Možná měl pravdu. Nebezpečně jsem totiž spěl k bodu zlomu, kdy mě příliš lákala vlastní smrt. Buďto bych se připojil k Arwen, anebo aspoň přestal každý den trpět. Jenomže pak by její oběť přišla vniveč, a to jsem nemohl dopustit. Ani za života, ani po smrti.

Zavrčel jsem a větrem odkulhal k Lenovi. Když jsem k němu prudce zvedl ruku, ve tváři se mu objevilo znepokojení, ale já mu jen sundal vědra z ramen a vydal se po úbočí hory dolů. Len si slyšitelně oddechl a ztěžka se rozešel za mnou.

Vorst se dal sotva považovat za město, dokonce ani vesnicí bych ho nenazval. Tento vystrkov tvořil pouze onen zmíněný ošuntělý zájezdní hostinec, poloprázdné hokynářství, chrám a Lenova tichá kamenná krčma. Obývali ji pouze ti, co tudy projížděli, osamocení obchodníci nebo ojedinělí učenci a duchovní, kteří tento odlehlý kout Perlových hor vyhledávali, aby v něm v klidu studovali nebo sloužili posvátným Kamenům.

Lenův šenk – během chůze mi třikrát vysvětlil, že ho nevlastní on, nýbrž jeho bratranec Faulk – byla promrzlá, břidlicově šedá chatrč na okraji vsi. Musel jsem sklonit hlavu, abych vůbec prošel dveřmi, a kvůli nízkému, zešíkmenému stropu bylo nutné se prakticky celou dobu hrbít, což bolestem mého břicha zrovna neulevilo.

Neměl jsem moc možností, kam si sednout. V ponurém prostoru se nacházela jen hrstka nesourodých židliček a jediná lavička, pod níž pochrupeval jakýsi chlap. Uvelebil jsem se v zadním rohu vedle krbu. Na převráceném prasečím korytě, které sloužilo jako stůl, se roztékala osamělá svíčka nacpaná do prázdné flašky od vína. Už poblikávala a skomírala.

„Co si dáš?“ zeptal se Len a prohrábl praskající oheň.

Teplo proniklo mými ztuhlými, zmáčenými oděvy. Zbytky ledu a sněhu mezi jednotlivými vrstvami pomalu tály. Sundal jsem si rukavice a natáhl ruce k plamenům. „Dám si pivo. A cokoli tu máš k jídlu.“

Len přikývl a za několik minut se vrátil s plným püllitrem a vlažným masovým koláčem. Po jediném soustu jsem pochopil, že maso tvoří hlavně chrupavka, ale stejně jsem ho celý snědl a pak požádal o druhý. Takhle daleko od ochranného štítu Bílé

vrány se mi navracela chuť k jídlu i síla. Protáhl jsem se, abych uvolnil ztuhlou páteř.

„Víš, jak chtěl hospodu pojmenovat Faulk?“ zeptal se Len, posadil se na nízkou stoličku naproti mně a přetáhl si přes křivé nohy zvířecí kožku.

Lezl mi na nervy. Jenomže já mu nemohl říct, aby se klidil, když mi nabídl první teplé jídlo za poslední dny. Měl jsem nic méně sto chutí to udělat.

Když jsem mlčel, pronesl nevzrušeně: „U Zmrzlého tura.“

„Aha... Hruza.“

„Pověděl jsem mu, že zákazníci budou při jídle myslet na zvratky.“

Střelil jsem očima po rozbředlém koláči před sebou a sklopil vidličku.

„No jo, ty vlastně nejsi zdejší. U nás ve Vorstu totiž *tur* znamená i...“

„Bez urážky, Lene, ale ocenil bych trochu...“

„Samoty?“

Nechal jsem ticho, aby odpovědělo za mě.

Len se jen naklonil dopředu a roztáhl rozpraskané rty do zvědavého úsměvu. „Co vlastně chceš od starého Vrány?“

Oheň vedle mě prskl a chrápající muž zahalený stínem se převálil na bok. Odfkl jsem si jako býk. „Je ten kouzelník nahoře vůbec on?“

Když Len popotáhl nosem, vrásky na tváři se mu prohloubily, jako by to dělal příliš často. Nejspíš trpěl chronickou rýmou způsobenou zdejší chronickou zimou. „Bodejť že je to on. Jednou nebo dvakrát sešel dolů a koupil si semínka do zahrádky.“

„Mluví s ním někdo z Vorstu? Znáš způsob, jak mu předat vzkaz?“

Len zavrtěl hlavou.

„Ani od...“

„Krále Onyxu?“

Zaskočil mi kousek sádlové kůrky.

„Lidi mluví,“ odušil Len a opřel se. „Dokonce i v takových zapadákověch, jako je tenhle. Tvému království už dva měsíce chybí král a světem nechodí moc lidí, co se dokážou proměnit v draka. Když jsem to naposledy počítal, byli jen dva.“

Přimhouřil jsem oči. „Co víš o mém otci?“

Len se zašklebil. „Prakticky všichni obyvatelé Perlových hor jsou učenci. Tvůj otec je fae.“

Neřekl jsem nic, jen jsem toporně seděl a rukou drtil tenkou vidličku.

„Co tě přimělo opustit království?“ chtěl vědět Len, popadl nůž a začal ho protáčet v pokřivených prstech. „Nezuří snad válka?“

Vzteky, který mnou projel, mi málem vytryskl z konečků prstů a roztrhal toho hlupáka na cucky. Zachránil ho pouze stejný vztek, který jsem obrátil proti sobě. Měl totiž pravdu. Nechal jsem všechny své blízké napospas osudu.

„Já nikoho neopustil,“ zavrčel jsem. „Moji muži se připravují na bitvu. Přišel jsem pro něco, bez čeho nemáme šanci vyhrát.“

„O co jde?“

Lenova zvědavost mě už neotravovala – *drásala* mě tak, že jsem se taktak bránil nutkáním vrazit mu vidličku do krku.

„No tak,“ pobízěl mě. „Komu to asi řeknu? Místním krysám?“

Nadechl jsem se. „Muže, kterého chci zničit, může zabít jen určitý typ fae. Potřebuju, aby ze mě Bílá vrána udělal... Aby mi zkrátka pomohl. Dokázal bys mě k němu nějak dostat?“ Poslední větu jsem pronesl pomalu, aby ji pochopil i takový prostáček jako Len.

Lenovy oči zjihly a já na okamžik věřil, že odpoví kladně. „Proč jsi přišel až teď? Když jste ve válce už celá léta?“

Zapíchl jsem svou zkřivenou vidličku do měkkého středu koláče a Lenovu otázku přešel mlčením. Dám si ještě dvě sousta a vyrazím zpátky k hoře.

„Když mi odpovíš, možná to s ním nějak domluví. Vždyť pod ním žiju už šedesát let.“

Odmítal jsem s ním hovořit o Arwen. Odmítal jsem o ní hovořit s kýmkoli.

Jenomže Len se mi nepřestával neohroženě dívat do očí. Kdybych teď odešel, možná bych se tím připravil o jedinou možnost spojit se s Bílou vránou. Navíc Arwen by mě vybízela k laskavosti.

„Doposud po mém boku bojovala jedna osoba. Jenom ona mohla mého nepřítele zabít,“ vysoukal jsem ze sebe konečně. „Byla mi velmi drahá. Zemřela.“

Len přikývl, jako by mu moje odtažitost konečně dávala smysl. „Upřímnou soustrast, chlapče. I já přišel o ženu, co jsem měl moc rád. Už roky jsem ji neviděl.“ Len opět popotáhl. „Srdce mě pořád bolí.“

Na nízké břidlicové střeše se ozvalo nezaměnitelné šramocení krysích drápků a muž, který stále pochrupoval pod lavicí, otráveně zasténal.

Len se opět zaklonil, až ho málem olízly plameny v krbu. „Co bys dal za to, abys ji opět získal?“

Cokoli.

Mlčky jsem do sebe kopl zbytek piva.

„Povídej, synku. Co bys za to dal?“ naléhal Len.

Jeho dychtění po společnosti mi pilo krev. „Proč se ptáš?“

„Proč bych nemohl?“

„Spekulacemi se nezabývám.“

Len se zasmál a opět protočil nůž, s nímž si pohrával. Pak sáhl po mé večeři, ulomil kus kůrky, rozdrtil ji mezi prsty a hodil na podlahu.

Z díry v podlaze nejistě vylezla macatá krysa. Drobky ji lákaly, ale nebyla hloupá. Trpělivě čekala, dokud se Len opět nepřisunul k vachrlatému stolku a neotočil se k ní zády.

„Co to děláš?“

„Chci, aby ses zabýval reálnými možnostmi, chlapče.“ Obrátil se čelem ke mně, nepřestával však pokukovat po kryse, která různými packami chňapla po kousku mastného těsta. Než jsem ho stačil zarazit, vrhl se na ni a nožem ji probodl skrz na skrz, až to křuplo a vystříkla krev.

„Bohové, Lene...“ Byl to senilní, plesnivý dědek, jehož dovedla k šílenství samota. Zvedl jsem se k odchodu a zapřemýšlel, zda vůbec nějaký Faulk existuje.

„Posaď se,“ přikázal mi Len a položil na stolič nabodnuté tělíčko. Krysí krev tvořila loužičku kolem nedojedeného koláče.

Okolo pěstí se mi začaly svíjet kouřové stíny. Byť mi ten poskok lezl na nervy, nerad bych mu ublížil, ovšem tohle...

„A tamto si schovej,“ řekl Len a trhl bradou k mým rukám. Nato z krysí mrtvolky vytáhl nůž, odložil ho na stůl a čekal. Neměl jsem jediný důvod zůstat, ovšem zvědavost a možná

nějaká dávno pohřbená osamělost mi nedovolily pohnout nohama. A tak jsem sledoval, jak Len vrásčitou rukou hladí baculatou krysu.

Nevšiml jsem si žádného zaklínadla, žádné čarozáře, žádného nadpozemského světla. Přesto sebou tělíčko šklublo. Jednou a podruhé. Len se mlčky díval, jak se hlodavcův zdeformovaný hřbet opět spojuje. Krysa neklidně zavřískala, vyskočila na nohy a rozeběhla se po stole. Sotva seskočila na podlahu, zmizela stejnou škvírou v prknech, odkud před chvilkou vylezla.

Pod zlomeným žebrem se mi rozbušilo srdce. Tohle nesvedla ani Briar Creightonová.

Nekromancie.

Střelil jsem po Lenovi pohledem. Kolem očí se mu rozevíral vějíř vrásek a na rtech mu pohrával šibalský úsměv.

„Ty? To ty jsi...“

„A teď mi odpověz, chlapče. Co bys za to dal?“

Podlomila se mi kolena, a tak jsem klesl zpátky na židličku.

Bílá vrána byl celý večer se mnou.

Jsem to ale hlupák!

Teď už jsem chápal, proč mi tu otázku pokládal.

Zkoušel mě. Jenomže já správnou odpověď neznal. Věděl jsem jenom pravdu – dal bych první poslední, svoji ruku, život, celou říši, abych Arwen přivedl zpátky mezi živé. Z kostí bych si stáhl kůži, rozcupoval bych svět na kusy, jen abych ji byl jednou jedinkrát mohl přivinout do náruče.

Netušil jsem ovšem, jestli má Bílá vrána na mysli právě tohle.

„Dal bych víc...“ Dech se mi zadrhl v hrdle. „Víc, než si vůbec dokážeš představit.“

„Co kdyby to znamenalo tvou vlastní smrt?“

„Bez váhání.“

„Ano, to byla snadná otázka, že? A co smrt nevinného? Co kdybys její vzkříšení musel splatit stejnou mincí?“

Zničehonic jsem byl zpátky na lodi uprostřed Minerálního moře a pátral po Arwen promočené slzami a krví. *„Věděl jsem, že to neunesu. Ani kdyby to přineslo záchranu celému Evendellu... Slyšíš mě? Byl jsem ochotný obětovat celý svět, jen abys zůstala naživu!“*

„Ano,“ připustil jsem a provinile sklopil oči ke kaluži krysí krve, která pomalu zasychala a černala na stole. „Zabíjel bych pro ni. Tisíckrát.“

„A kdybych tvou milou vyzvedl z půdy, pěkně ji očistil, aby byla jako nová, a učinil tě čistokrevným fae? Kdybych ti řekl, že ani jeden nemusíte zemřít? Co bys pro to udělal?“ Bílá vrána na mě vycenil zuby, které se zaleskly v příšeří, a dech se mu srazil v oblačcích páry. Nevšiml jsem si, že se tak ochladilo a že se chvěju.

„Přijal bys pak novou totožnost,“ pokračoval, když jsem zůstal mlčet, „stal by ses znovuzrozeným, jak praví proroctví, a zabíj svého otce? S vědomím, že je ti souzeno zemřít, jako kdysi měla zhynout ona? S vědomím, že jsi mohl prožít bezmála celou věčnost po jejím boku? I přes to přese všechno by ses obětoval pro dobro říše?“

Ne.

Pokud byli bozi tak krutí a tenhle prohnáný, podlý kouzelník mě nějak dokázal proměnit v čistokrevného fae, a k tomu vzkřísit Arwen... Pak ne. Nemělo smysl si něco nalhávat a předstírat, že mám zásady, které jsem nikdy neměl a nikdy mít nebudu.

„Tos mě teda zklamal.“

Prudce jsem vydechl. „Neřekl jsem, že...“

Stařec mávl vrásčitou rukou a ten polorozpadlý, bezejmenný šenk na okraji Vorstu se proměnil.

Když mi zmizely mžitky před očima, zjistil jsem, že mám ruce položené na jídelním stole z javorového dřeva. Byl čistý, naleštěný a doslova jiskřil ve světle svíček. Celá místnost zářila desítkami svící.

Už jsem neseděl ve výčepu, nýbrž v mládeneckém doupěti. Spatřil jsem barvínkově modré pohovky, nesourodé koberečky, exotické lahve vína a křišťálové karafy s kořalkami. Kolem bylo samé dřevo a kůže a ve vzduchu se vznášela vůně vonných tyčinek.

Ani jsem si neuvědomil, jak mi neustávající kvílení horského větru drásá uši, dokud neutichlo. Dokud ten řev nenahradilo vlídné ticho.

Stejně tak mráz. Vzorovanými závěsy povlával vlahý větřík, který k nám přinášel vůni medu. Lenova magie si dokázala poradit i s nadmořskou výškou a zimou svírající Vorst, a tak bylo v jeho doupěti příjemné teplo.

Přesto mi krev tuhla v žilách.

Tohle neměla na svědomí pouhá magie.

A přede mnou neseděl Len. Respektive to nejspíš Len byl, ale nejméně o třicet let mladší. Vypadal mužně, moudře a na vrcholu sil – zkrátka jako chlap, kterému byste svěřili svůj život, ale nikoli manželku.

Len, Bílá vrána... ať už se jmenoval jakkoli, nebyl to obyčejný kouzelník.

„Co jsi zač?“

DVA

Arwen

Kvílela jsem jako víla smrti, svíjela se a marně se snažila vykroutit svým zajatcům. Dávala jsem plný průchod zuřivému vzteku.

Nereagovala jsem však na bolest. Tolik už to nebolelo. Už ne.

Po všech těch týdnech mě odebírání čarozáře spíš ponižovalo a přinášelo mi duševní utrpení mnohem horší než to tělesné.

„Nevrť sebou,“ zavrčel Maddox a jeho stříbrné brnění se zachvělo pod napjatými svaly. „Vůbec nám to neulehčuješ.“

Právě *proto* jsem křičela.

„Výborně,“ prskla jsem na toho zabeďněného královského strážce s nesnesitelně hranatou čelistí. Nato jsem vykopla nohou a náhodou trefila Wynu do kolene.

„Au!“ zasténal a jemné tmavé vlasy mu spadly do nedospělé tváře.

„Nestalo by se to, kdybys klečel jako já,“ sykl na svého podřízeného Maddox a rukama mě přišpendlil ke křesílku. Pak pod fousy dodal: „Slaboch každým coulem.“

„Pusťte mě,“ žádala jsem je. „Vy oba ufňukaní, servilní...“

„Jak já nenávidím ten její hlas!“ přerušila mě Octávie.

Totéž jsem mohla prohlásit o čarodějce, která mi právě vysávala čarozář ze žil. Někdy mezi první sklizní, kdy jsem byla jako malá holka, a patnáctou, kdy jsem jí úspěšně plivla do očí, jsem usoudila, že mi připomíná stárnoucí kraju – kdysi vrcholového predátora, jehož šupiny už sice pozbyly lesku, ale který si umanul dokázat sílu a rozsah své krutosti každému, kdo má náladu ho poslouchat. A občas ještě horlivěji těm, kteří na to náladu neměli.

Navíc mluvila syčivě jako zmije: „Představ si, že bych ti čarozář prostě *vytrhla* ze žil.“

Otevřela jsem ústa, abych zaklela, jenomže ze mě nevyšla ani hláska. Ať jsem křičela, kňučela nebo skuhrala sebevíc, nebylo nic slyšet.

„Daleko lepší.“

Octávie se vrátila ke svému krvavému úkolu a upravila trubičky připevněné k hřbetům mých rukou a k loketním jamkám. Když jsem sebou trhla, v širokém úsměvu vycenila zuby jako tesáky. Celou dobu bedlivě sledovala bledé světlo stékající po kapkách do skleněného soudku u jejích nohou a při práci se mi prošedivělými vlasy, které jí sahaly až do pasu, otírala o nohy. V uších mi znělo Maddoxovo zlověstné pobrukování, jak se mu z hrdla drala zvrácená radost z mé bolesti. Přemýšlela jsem, zda si to mručení vůbec uvědomuje.

S poráženeckým povzdechem jsem se zhroutila do křesla, až mi pramínky vlasů spadly do obličeje.

Den za dnem jsem sedávala v tom samém sametovém křesle. Den za dnem, už dva měsíce, jsem se probouzela v tom samém honosném pokoji, v němž jsem před dvěma měsíci procitla. Den

za dnem jsem zůstávala na vrcholku vysoké věže v tomtéž paláci uprostřed toho samého hlavního města fae říše, které se mělo stát mým věčným vězením.

Když Octávie sklidila poslední kapku mé čarozáře, položil mě Wyn, vyčerpanou a stále neschopnou vydat jedinou hlásku, na honosnou postel. Paže mi bezvládně spadly podél těla. Schouli-la jsem se do klubíčka a bylo mi jedno, kdo se na mě dívá.

A možná právě proto, že jsem dala najevo bezmoc a podřízenost, mě čarodějka při odchodu obdařila tím svým hadím úsměvem a švihla zápěstím. S dalším zakašláním jsem zjistila, že se mi vrátil hlas.

Jakmile odešla, do mého pokoje vstoupili královští strážci. Jejich brnění připomínalo vnější kostru vzácného korýše – netvořila ho kůže ani ocel, ale hladké, lesklé pláty neznámé slitiny. Přilby byly tak tenké, že působily dojmem, jako by si vojáci ponořili hlavy do roztaveného kovu. Tváře jim zakrývala hledí z rudého skla a mě napadlo, že kdybych se někdy musela utkat s některým z nich, jedinou šanci bych měla, kdybych jim dokázala zabořit meč přímo do obličeje. Bylo mi jasné, že žádná lidská zbraň neprojde skrz kov, z něž byly zhotoveny jejich kyrsy a holenice.

Možná by je dokázala přeseknout Čepel slunce, můj dávno ztracený meč.

Když svalnatí vojáci odnášeli z pokoje těžké soudky s čarozářím, v žaludku se mi usadil podivný, tísnivý pocit hanby. Zvedla jsem oči k perlovému lustru u stropu.

Teprve když jsem uslyšela bouchnout dveře, vymotala jsem nohy z vrstev jemných spodniček a posadila se.

Mé dva stíny zůstaly jako vždy se mnou. Maddox s chladným korálkovým očima, ostře řezanou bradou a nakrátko ostříhanými žlutými vlasy postával u dveří a ze stisknutých rtů se mu dál nepřítomně linula znepokojivá melodie. Wyn odkulhal do umývárny a teď se vracel s chladivým obkladem na mé horké čelo. Koleno ho dnes bolelo o to víc, že jsem ho nakopla.

Odvrátila jsem od něj tvář. „Je mi záhadou, proč se obtěžuješ.“ Hrdlo jsem měla ochraptělé z Octáviina kouzla.

„Mně je zase záhadou, proč se pokaždé tak bráníte,“ odpověděl Wyn, přejel mi čelo studeným hadříkem a setřel pot z mých spánek.

Právě těmto dvěma vojákům dal Lazarus úkol udržet mě ve věži, která se tyčila nad palácem i nad celým opevněným Solariem. Věděla jsem, že mě vězní v hlavním městě Lumery, ovšem krom ohromujícího výhledu z jediného okna jsem z něj nezahlédla nic. Ti dva mě tu zadržovali na úkor mého i svého zdraví, jak se ukázalo hned v prvních dnech, kdy jsem při neúspěšném útěku málem vyškrábala Maddoxovi oči, zatímco on mě praštil do čelisti tak silně, že trvalo týden, než můj obličej nabyl původní tvar.

Zároveň jim přikázal mi *sloužit*. Zajišťovali mé pohodlí, obšťastňovali mě kdoulovými koláčky a jalovcovým parfémem, ovívali mě jemnými vějíři z orlích per, aby mi ulevili od horka sklonku léta, a každý den zapalovali ty dusivé, odpudivě sladké svíčky se santalovou vůní. Měla jsem být *spokojená*, jen jsem nesměla opustit pokoj. Také mě bavili nekonečnými karetními hrami,

ovocným vínem a stohy a stohy knih prolezlých propagandou velebící *mocného a právoplatného* krále Lazara Ravenwooda. *Ztělesnění hrdiny, spravedlnosti a síly. Stejně milovaného, jako obávaného.* Kecy, kecy, kecy.

Byla jsem spoutaný zajatec i vážený host. Vězenkyně, která se zanedlouho měla stát královou chotí.

Wyn byl laskavější než jeho brutální nadřízený. Tvořili by dobrý tým, kdyby jeden druhým nepohrdali stejnou měrou, jakou jsem jimi pohrdala já.

Wyn mi hadříkem přejel po výstřihu. Kdybych v sobě našla kousek síly, odstrčila bych ho. K jeho cti bylo nutno říct, že si nikdy nedovolil něco nevhodného. Jedinou nepatřičností bylo, že nečinně přihlížel, jak mě vězní a proti mé vůli ze mě odčerpávají tělesné tekutiny.

Třebaže se mladší voják choval relativně slušně, zuřivě jsem se mu vzpouzela. A Octávii rovněž, přestože jsem věděla, že před jejím mučením neuniknu. Protože kdybych přestala... kdybych přestala, znamenalo by to, že se vzdávám. A já odmítala ztratit naději, že jednoho dne, ať už zítra, nebo za několik století, znovu okusím svobodu.

A pokud se do mě zahryzl červ pochybnosti, jako se to stalo dnes, vzpomněla jsem si na Kaneův šibalský úsměv. Když jsem ječela tak hlasitě, až si všichni zacpávali uši, nebo je kousala do krve, jeho slova mi zněla v hlavě silně jako chrámový zvon. *Ty mé nezkratné ptáče. Ukaž drápy. Ukaž ty své brutální, nádherné drápy.*

Teprve před několika týdny jsem si dovolila jeho hlas *slyšet*. Respektive jsem odhadovala, že to bylo před několika týdny.

Ztratila jsem pojem o čase, zavřená v tomhle luxusním vězení z mramoru a šarlatového brokátu, s vysátou čarozáří, nepředstavitelně osamělá, bledá z nedostatku slunce, věčně spící, zamračená a sužovaná závratí. Kaneův hlas v mé hlavě bylo to jediné, co mi zbylo.

Dveře mého pokoje se skřípavě pootevřely. Ztuhla mi krev v žilách. Když Maddox vykoukl, aby si promluvil s kýmsi na chodbě, zatajila jsem dech.

Uběhla minuta.

A další.

Nakonec však jen přikývl a znovu zavřel těžké, antracitově černé dveře.

Neodvážila jsem se zeptat, co se děje.

„Přijela o několik dní dřív,“ prskl Maddox na Wyna. „Jeho Veličenstvo žádá posily. Zůstaneš s ní, až budu pomáhat ostatním?“

„Ovšem,“ přitakal Wyn.

Maddox se však zamračil. „A nic nepohnojíš, ano?“

Wyn odhodlaně přikývl, a dokonce ani neprotočil panenky, což by pro mě představovalo nadlidský úkol.

Tupohlavý strážný se protáhl zdobenými dveřmi a stejně jako každý večer pečlivě cvakl zámek.

Konečně se mi trochu navrátila síla – nejspíš díky kapce adrenalinu, která mi protekla žilami z té nenadálé události. Vytrhla jsem z Wynových rukou hadr, a zatímco jsem se opatrně omývala kolem ob vazů na pažích, nenuceně jsem se zeptala: „Kdo přijel dřív?“

Wyn, spoléhající především na zdravou pravou nohu, se odbelhal ke karneolově oranžovým závěsům prošívaným zlatou

a černou nití, roztáhl je a pustil do pokoje mlhavé odpolední světlo. Sluneční paprsky se zaleskly na jeho bronzové pokožce a dozadu sčesaných tmavých kadeřích.

S námahou jsem se posadila na okraj postele. „A kvůli čemu přijela?“ vyzvídala jsem, jenže odpovědi jsem se nedočkala.

Wyn hleděl vysokým oknem ven, očividně se snažil zahlédnout příchozího hosta.

„Proč mu dovoluješ, aby s tebou mluvil tak povýšeně?“

„Je to můj nadřízený,“ utrousil Wyn se rty těsně u skla. „Převyšuje mě věkem i hodnotí.“

Než jsem si teď už vlašnou látku připlácla k hrdlu, chvilku jsem ji žmolala v rukou a usilovně vymýšlela otázku, na kterou by se mi dostalo normální odpovědi.

Wyn se svráštělou tváří dopajdal ke křesílku u krbu, natočil ho čelem ke mně a posadil se. Hekl a chromou nohu zvedl na sametový oتمان.

Všimla jsem si jí hned první den. Srdce mi pukalo navzdory všem těm nepředstavitelným bídnostem, které přehlížel. „Omlouvám se, že jsem tě kopla do kolene. To jsem nechtěla.“

„To nic.“

Sledovala jsem, jak si masíruje nohu. „Kolik ti bylo?“

Wyn se zatvářil překvapeně. Když znovu sklopil oči, řekl: „Tři.“

„Co se stalo?“

„Spadl jsem z kredence. Koleno se mi nikdy úplně nezahojilo.“

„Co jsi dělal na kredenci?“

Zdvihl koutek úst, ale oči nechal upřené na nohu. „Matka prodává jehlice do vlasů.“

Nechápavě jsem nakrčila čelo a trpělivě čekala na vysvětlení.

„Vytváří je z drátů a pájí k nim květiny z plíšků. Takhle nakrmila a oblékla sedm dětí.“

„To musela zhotovit spoustu jehlic.“

„Ano. Spával jsem na kredenci. Na podlaze pro mě totiž nezbylo místo.“

Když mě opět píchlo u srdce, musela jsem se pokárat. Proč bych měla soucítit se svým věznitelem, byť to byl spíš chlapec než muž?

Namlouvala jsem si, že mě mrzí spíš podstata jeho příběhu než Wynovo utrpení. Kane mě varoval, že drtivá většina obyvatel fae říše žije v chudobě horší, než bych si i coby dívka vyrůstající v Jantaru dokázala představit, a to Abbington tvořila především zemědělská půda s hrstkou chalup. Ze střípků, které jsem během svého věznění pochytila, jsem se dovtípila, že mimo třpytivé hradby Solarisu tu panuje bída a hladomor.

Před lety začali Lazarovi muži odvážet veškeré bohatství a čarozář z ostatních velkých měst, dokud z nich nezůstaly jen prázdné skořápky někdejší slávy. Všechno, co Lazarus ukořistil, použil k posílení královského hlavního města – aby ho ochránil před nepřáteli, ale i těmi, kdo by si chtěli vzít zpět to, co jim ukradl: střechu nad hlavou, zásoby, bezpečí. Nebo i přepych, pohodlí a nadbytek. Kolem pobřeží Lumery nechal postavit nové hradby, které bránily smrtelníkům i fae uprchnout do Evendellu. Kanál – jedinou cestu mezi říšemi, pokud jste zrovna nenarazili na mocnou čarodějkou s portálem – nechal strážnit dnem i nocí. Kane se jednou mezi řečí zmínil, že ho plánuje uzavřít úplně.

„V tom případě musíš Lazara nenávidět stejně jako my ostatní,“ nahodila jsem opatrně udičku.

Wyn po mně sekl očima. „Lazarus je můj král.“

Docela nevinně jsem zatahala za uvolněnou nit na peřině. „To se nevyklučuje.“

„Král Lazarus nehleděl na mé zranění a dal mi příležitost, která člověka potká jednou za život. Mohl jsem přivést rodinu do bezpečí Solarisu. A pokud zůstanu v královské gardě dostatečně dlouho, dovolí jim vstoupit na královský dvůr. Je to vůdce se srdcem ze zlata.“

„Nechce se mi věřit, že by tě Lazarus zaměstnal navzdory tvému postižení z čisté ušlechtilosti.“ *Neobracej oči v sloup, ptáče*, zazněl mi v hlavě Kaneův hlas. Přeběhl mi mráz po zádech. Možná mi už vážně strašilo ve věži.

Wyn našpulil rty. „Jsem zkušený bojovník. Když jsem vyrůstal, musel jsem se naučit ohánět mečem, abych přežil mimo tyto zdi.“ Pohledem zabloudil ke koleni. „Místo v jeho stráži jsem si zasloužil.“

„Doufá i Maddox, že svojí rodině koupí život v Solarisu?“

„Maddox?“ ušklíbl se Wyn. „Maddoxe vychovali na královském dvoře, je ze šlechtického rodu. První den vojenské služby měl na sobě pozlacený oděv. Brzy bude velet nám všem.“

Pohlédla jsem z okna, ale z té závratné výšky jsem toho moc neviděla. Solariský průmysl zamořil krajinu hustými šedými mraky, jež mi připomínaly chuchvalce prachu, jaké najdete na vysokých skříních a v nepoužívaných zásuvkách jako nepříjemnou připomínku všech těch nečistot v domě, o jejichž existenci jste neměli tušení.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Wyn sundal chromou nohu z otomanu a šel otevřít. Ťukání mě neděsilo, protože klepalo jen služebnictvo. Zato strážci nebyli tak zdvořilí.

Chvilku nato se Wyn vrátil se šálkem a konvicí čerstvého čaje. Postavil ho na lesklou lakovanou skříňku, nalil mi a přikulhal ke mně. Ustrkla jsem voňavého rooibosu s lékořicí a nechala si zklidnit rozbolavělé hlasivky. Všechn ten oněmělý křik jim dal zabrat. Když jsem čaj dopila, zůstala na dně sedlina, která vytvořila rozmazaný obrázek připomínající jehně.

„Proč mnou Octávie pohrdá?“ zeptala jsem se, a když se Wyn zamračil, protočila jsem oči. „Její nevraživost přece není žádné tajemství. Jde o moje spojení s Kanem? V Solarisu ho máte za zrádce, ne?“

Wyn si povzdechl tak mocně, až se jeho jemné kadeře zavlnily. „Většina lidí už zapoměla, že k nějakému povstání došlo. Lazarus se o to postaral.“ Opět si začal mnout nohu, zatímco zjevně přemýšlel, kolik mi toho smí prozradit.

Zatajila jsem dech.

„Octávie je stejně jako Lazarova zesnulá choť spíš čarodějka než fae, ale v žilách jí koluje krev obou. Myslím, že...“ Obdařil mě útrpným pohledem. „Myslím, že toužila po roli, k níž připravují vás.“

Čaj mi v žaludku zkysl. „Chtěla být královnou? Ona?“

Wyn přikývl. „Nemůže ovšem povít čistokrevné dědice.“

Málem jsem se zeptala, co Octávii přivedlo na myšlenku, že by mohla vládnout po Lazarově boku, ale v mysli se mi zrodila nová otázka.

„Proč si pro mě Lazarus ještě nepřišel?“

Věznil mě už několik měsíců, ale od svého prvního dne v Luře jsem ho neviděla – tedy ode dne, kdy mě vysoko nad ostrovem Bolehlav probodl drápem a unesl a já se pak probudila spoutaná v této luxusní, nepříjemné posteli.

Wyn vzdychl. „Je tohle vaše poslední otázka?“

„Když řeknu ano, odpovíš mi pravdivě?“

Chvilku otálel, než odpověděl: „Bez čarozáře nemůžete otěhotnět.“

„Proč mě tedy král vysává?“ Nebyl snad tohle jediný důvod, proč mě nezabil? Aby mě obtěžkal dalšími pravými fae, které jsme mohli stvořit jen my dva? „K čemu tak naléhavě potřebuje mou čarozář?“

Wyn mlčel, ačkoli jeho pohled nebyl nevrlý. Spíš unavený. Pochopila jsem, že další vyzvídání bude marné. Vymámila jsem z něj už každou možnou odpověď.

Očima jsem zabloudila ke zlatým věžičkám, které probodávaly vrstvu kouře. „Už je zima?“

„Myslel jsem, že tamto byla vaše poslední otázka.“ Když jsem neodpovídala, svěsil ramena. „Ne. Za týden je teprve podzimní rovnodennost.“

Kývla jsem s hlavou sklopenou do svých dlaní. „To znamená, že zítra mám narozeniny.“

Bude mi jednadvacet.

Jednadvacetiletá dívka a vězeňkyně. Zavřená ve věži tak vysoké, že už možná nikdy nespátí zem. Čekající na osud horší než smrt, k němuž je každým dnem blíž a blíž, bez naděje, bez jediného spojence a bez možnosti úniku.

Jednadvacetiletá dívka, která nežije, ale jen *přežívá*.

Později téhož večera, stejně jako každý večer předtím, jsem usnula a upadla rovnou do nočních můr tak děsivých a nechutných, že jsem začala proklínat vlastní mysl za to, že je vytváří. Leigh vzlykající nad mrtvolou naší matky. Pavouci s ženskými

hlavami, vlkodlaci a draci se šedými šupinami. Kane pokrytý krví a lapající po dechu.

Když jsem celá zpocená a zadýchaná procitla, cosi mě uhodilo do očí. Na polštáři ležela obyčejná hnědá krabička převázaná motouzem.

Promnula jsem si tvář a možná krapet neuváženě ji otevřela.

Uvnitř ležela jemná, detailně zdobená jehlice do vlasů.

Dvě železná kopí se setkávala na vrcholu, kde tři kopretiny různých velikostí tvořily oblouk nad roztaženými perutěmi vlaštovky.

Poprvé po několika měsících se mi na rtech mihl úsměv.

TŘI

Kane

Hleděl jsem na Lena a na sevřených dlaních mi vyskakovaly obsidiánové trny a tmavé šupiny. Len už neseděl na stoličce prožrané červotočem, nýbrž v elegantním koženém křesle, které se hodilo spíše pro krále než obyčejného člověka. Nebo pro čaroděje či jinou nadpozemskou bytost. Stále jsem nevěděl, jak Lena nazvat. Na mou otázku mi neodpověděl.

„Co jsi zač?“ zavrčel jsem znovu. Běsnil jsem tak, až se plamínky bílých svící kolem nás zamihotaly.

„Co na tom záleží? Beztak ti nedokážu pomoci.“

Hrudí mi projela vlna doběla rozžhaveného vzteku. „Proč ne?“

„Sloužím říším. Nikoli chlapcům se zlomeným srdcem.“

Že slouží říším? „Nelži mi.“

Muž, který již nebyl Lenem, se zakabonil, a když se postavil, nohy jeho křesla tlumeně zaskřípaly o přepychový koberec. „O čem ti lžu? O těch chlapcích nebo...“

Když jsem pozoroval, jak si z broušené karafy nalévá whisky, v ústech mi vyprahlo. „Bůh? Jsi fae bůh?“

Krátce přikývl. „Popravdě jsem myslel, že ti to docvakne rychleji, kluku.“

Bylo možné, že přede mnou skutečně stál bůh? Zavrtěl jsem hlavou, jako bych z ní mohl vytřást šok. „Proč se fae bůh schovává ve Vorstu?“

V jeho bezedných očích zazářilo podráždění. „Copak se mě nebojíš? Kdysi se přede mnou všichni plazili po kolenou.“

Kdysi. Myšlenky se mi v hlavě rozutekly a znovu seřadily. „Zostuzený bůh. Vyhnanec,“ zamumlal jsem. „Co jsi provedl?“

Bílá vrána se opět posadil a zakroužil jantarovým nápojem ve sklence. „Zasahoval jsem do životů smrtelníků. Koho by to napadlo, že soucit s nižšími bytostmi představuje neodpustitelný hřích?“

Urazil jsem dlouhou cestu. Putoval jsem krupobitím, větrem a mrazem. Přeletěl jsem nad mraky, horskými vrcholky a borovicemi čnicími k nebi. Prošel jsem Perlové hory křížem krážem, když jsem pátral po Bílé vráně.

Vyšplhal jsem na horu – a opakovaně se z ní zřítíl –, jak jsem se k němu celé dny pokoušel dostat. A nyní jsem hleděl na pravého fae boha. Bez stínu pochybností jsem věděl, že jinou šanci nikdy nedostanu.

„Víš, po čem toužím,“ řekl jsem tak tiše, že jsem stěží slyšel vlastní hlas. „Můžeš ze mě udělat čistokrevného fae? Moc mi k tomu nechybí. Můj otec Lazarus...“

„Nemusíš mi to líčit, chlapče. Zním celý jeho život, od kolébky po teď.“

„Pak víš, jaká je to zrůda. Víš, že Čepel může být dávno pryč. Proměň mě a umožni mi sprovodit ho ze světa.“

„Čepel nelze zničit,“ utrousil bůh, který znuděným očima hleděl do své sklenky. „Nikdo to nedokáže.“

„To mého otce nezastaví.“ Být jím, přivázal bych k ní tisíc závaží a potopil ji na dno Rudného moře. Nebo bych ji dal sežrat obrovi, aby zůstala v bezpečí jeho obludných útrob.

„Ano, Lazara nikdy nic nezastavilo, ale meč si vždy našel cestu zpátky. Pokud nemůže být se svým pánem, najde si nového, ať už smrtelníka, nebo někoho jiného.“

Adrenalin i čarozář mě opouštěly. Hroutil jsem se v měkkém koženém křesílku naproti bohovi. „Kde je teď?“

„U tvého otce. V Solarisu.“

„Proměň mě,“ řekl jsem se srdcem až v krku. „Udělám všechno, oč mě požádáš.“

„Už jsem se tě ptal. Odpověď jsi nesprávně.“

„Tvé otázky jsou scestné,“ prskl jsem a praštil do těžkého stolu mezi námi. „Ona *není* naživu.“

Bůh si podrážděně pomlaskl. „Záleží mi na tvých úmyslech.“

Povídal, že slouží říším. Možná jsem mu musel nějak dokázat svou čest.

„Jistě umíš předpovídat budoucnost. Všechno vidíš, všechno víš. Copak nepředstavuju nejlepší šanci, jak osvobodit náš svět od mého otce? Copak si nepřeju zachránit život těch, které ohrožuje? Nenajdeš člověka, co by měl čistější úmysly než já.“

Bůh se zasmál. „Ona je měla.“

„Arwen?“ Její jméno jsem nahlas nevyslovil už přes dva měsíce. Slabiky se mi zařezávaly do jazyka. Hluboký zármutek, o němž jsem myslel, že jsem ho pohřbil, mi vystoupal hrdlem a svázel čelist.

Nedokázal jsem to dál snášet, nemohl jsem vydržet další okamžik na tomto pozemském světě s vědomím, že ona tu není.

Tento bůh představoval jedinou možnost dát její smrti aspoň špetku smyslu, a já ho přesto nedokázal přesvědčit, že nemám nekalé úmysly? „Nosím její přání v srdci. Považuj její ctnost, její morálku za mnou.“

Nevím, jestli postřehl bolest v mém hlase. Pouze do mě zabodl svůj neúprosný pohled.

Přestože jsem se vnitřně hroutil, pokračoval jsem dál: „Pohlédni do mé duše a pověz mi, že to nemyslím vážně.“

Bůh se zamyslel.

Kritickým pohledem přejel moje nakrčené obočí, planoucí oči a ruce, jimiž jsem třístil područky extravagantního křesla. Mé hrudi se zmocnil zvláštní pocit a mě napadlo, zda se náhodou nedokáže neviditelnými prsty prohrabat mým ztrápeným srdcem.

Fae bůh zatnul zuby. Vítr zašustil jemnými závěsy, na stůl se snesl kouř z vonných tyčinek a na sytý mahagon dopadl jejich jemný popel. Pokusil jsem se zhluboka nadechnout.

Když se mi opět podíval do očí, v hrudi mi zahořela jiskřička naděje.

„Musíš přísahat na všechno, co vlastníš. Na své království, na mince, na lid, že...“

„Že ho *zabiju*. Přísahám na všechno, co je mi drahé.“

„Přísáhej na ni. Že tak či onak tvůj otec zahyne.“

Přepadla mě tak náhlá chuť se smát, až jsem se málem svalil z křesílka. „Přísahám na Arwenin hrob. Udělám to *pro* ni. Na její počest.“

Fae bůh se zakabonil, ale mně se hrud' nadmula vítězoslavným pocitem. Dostal jsem ho.

„I kdybych se o to pokusil, pak tě musím varovat, synu, že bych něco takového prováděl poprvé. V prvních dobách, kdy existovala jen Lumera, se čistokrevní fae rodili, když bohové souložili se smrtelníky.“

Právě tak byla počata Arwen – narodila se jako výsledek spojení fae boha s její matkou.

„Nicméně,“ pokračoval bůh a vytrhl mě ze vzpomínání na onu deštivou noc před hospodou U Mariňáka, kdy jí to Beth sdělila, „jsem nikdy neměnil osobu na pravého fae.“

Nebyl jsem dost chytrý na to, abych fae boha oklamal. Byl jsem jen tupý nástroj. „Zkus to.“

„Je možné, že se objeví následky.“

„Jsem si toho vědom.“

„Riziko...“

„Udělej,“ procedil jsem skrz zuby, „co umíš.“

Mávl rukou a na stole přede mnou se objevila elegantní, vysoká vinná sklenice. Uvnitř ovšem nebylo víno, ale hustá tekutina barvy vybledlých kostí.

Oči se mu zlomyslně zaleskly.

„Pij.“

Ta barva... „Co je to?“

Bůh se ušklíbl. „Však víš.“

Lilium.

Věděl jsem, že je lepší neříkat, co mi znělo v hlavě stále dokola jako umíráček.

To mě zabije. Místo toho jsem se dvakrát zhluboka nadechl na posilněnou.

A pil jsem.

Bylo mi, jako bych si lokl tekutého blesku, který mi sežehl ústa, spálil jícen na uhel a zmocnil se mého těla. Půlku jsem polkl, půlku jsem vyprskl, zhroutil jsem se a převrhl křesílko. Slyšel jsem, jak bouchlo a rozbilo nějakou lahev. Nevěděl jsem jakou. Nedokázal jsem přemýšlet. Nemohl jsem *dýchat*, jak mnou zmítala agónie. Duše mi unikla z těla a prokopala se vrstvami hlíny. Pro *ni*.

Když jsem nabył vědomí, ležel jsem na vyleštěné dřevěné podlaže. Byl jsem naživu. A stále v tom přepychovém doupěti fae boha. Chřípí mi naplnila vůně bergamotu a štiplavého alkoholu. Začal jsem se dávit.

Ústa mě pálila. Kůže mi připadala jaksí... ztenčená. Srdce mi tlouklo tak slabě, že jsem ho sotva slyšel. Prohmatal jsem si končetiny, bradu a hrud'. „Cos to provedl?“

Když jsem se postavil, svaly mě bolely, byť jsem dnes žádnou namáhavou práci nedělal. Jazyk mi ztěžkle ležel v puse, pohled jsem měl rozostřený...

„Je to pouze dočasné.“

Neslyšel jsem ho, v uších mi hučelo jen mé zděšení. „Jsem... *smrtný*.“

„Každé znovuzrození vyžaduje smrt. Nyní jsi nepopsaný list, očištěný a připravený na nový zápis.“

„Jak to změní?“ sykl jsem.

„Zbraní ukovanou nejen mou vlastní silou, ale silou všech osmi starších bohů. Relikvií, která ti dá, po čem toužíš.“

„Čepelí slunce.“

„Stačí se jí jedinkrát dotknout a čarozář se ti vrátí s desetinásobnou mocí.“ Oči se mu vítězoslavně zaleskly. „Budeš znovuzrozený, čistokrevný.“

Přestože jsem dokázal, po čem jsem prahl, pocit úlevy se mi vyhýbal. Byl jsem smrtelník, dokud opět nevezmu do ruky Čepel slunce. „Tohle jsme si nedohodli.“

Bůh vstal od stolu. „Už to nelze vzít zpátky.“

„Celou dobu jsi věděl, že to takhle dopadne.“

Poprvé jsem v jeho očích spatřil výčitky. „Tužil jsem to.“

Měl jsem sto chutí se na něj vrhnout. Rozdrásat mu tvář do krve. Ale ani jako fae bych si netroufl zahrávat si s božím hněvem, natož teď coby smrtelník.

„A když se Čepele nedotknu?“ zeptal jsem se a pokusil se potlačit migrénu. „Když ji nenajdu?“ Prostý pád ze schodů mě může zabít. Nikdy se do Lumery nedostanu. Nikdy bez úhony nenajdu Čepel v otcově paláci.

„Pak obě říše odsoudíš k záhubě.“

Ne, ne, *ne*.

Proč mi to provedl? Věděl, že otce jako smrtelník nikdy nezničím. Proč mě nechal přísahat, že místo Arwen naplním proctví? Proč mu záleželo na mých záměrech? Jak jen mohl...

Svitla mi zvláštní, téměř dětsky naivní naděje. „Byla to všechno jen zkouška? Ty ji... Ty ji přivedeš zpátky mezi živé?“

Pohlédl na mě bez náznaku soucitu a ledovým hlasem odpovídal: „Ne.“

„Ale dokázal bys to?“ Musel jsem to vědět. „Jen ses rozhodl to neudělat?“

„Udělal bych to,“ řekl a úhledně zasunul křesílko pod stůl, jako by odcházel od večere. „Kdyby to bylo možné.“

„Proč? *Proč* to není možné?“ Choval jsem se uboze a uvědomoval jsem si, že se mi vysmívá a že nic z toho, co řeknu, jeho názor nezmění. Uvědomoval jsem si, že jsem slabý a zlomený, pokrytý vlastními zvrátky a potom, a *přesto* jsem nedokázal držet jazyk za zuby. „Přinesu ti její tělo. Prohledám všechny říše, abych ho objevil. Zaplatím jakoukoli cenu, kterou žádáš. Splním jakýkoli tvůj požadavek.“

„Běž, chlapče. Najdi Čepel.“

„Prosím.“ Klekl jsem na podlahu a dřevěná prkna mi rozdřela smrtelná kolena. „*Prosím*.“ Hrdlo jsem měl tak sevřené, že jsem téměř nedokázal mluvit, v očích mě pálily slzy.

„Prosím,“ žadonil jsem z posledních sil. „Prosím, přiveď mi ji zpátky.“

„Najdi ten meč, Kane.“

Když jsem k němu zvedl své bezmocné oči, byl pryč. Nablýskané stěny nahradil ponurý kámen. Místo tepla se navrátil chlad, který se zahryzával do morku kostí. Na stole ležel nepoživatelný koláč, chladnoucí vedle skomírajícího krbu v pošmourném šenku.

ČTYŘI

Arwen

Jakmile jsem otevřela oči, věděla jsem, že se mi vrátila čarozář. Od poslední sklizně uběhly pouhé čtyři dny. Obvykle to zabralo týden, trhla jsem nový rekord.

Dny, kdy jsem se zotavovala, byly nejnadějnější, a proto i nejtěžší. Hlubokými nádechy jsem se snažila zachovat klid a nenechat se strhnout.

Stačilo totiž, abych v konečcích prstů ucítila známé mravenčení, a má bláhová mysl se vydala tisíci různými, neuspořádanými směry.

Podpal pokoj, a až si pro tebe přijdou, dej se na útěk. Použij svůj obranný štít coby beranidlo a jako kuželková koule si proraz cestu strážnými. Paprsky bílého slunce spoutej Maddoxe jako rukojmí a donuť vojáky, aby tě nechali odejít.

Promarnila jsem celé dny pohlcená těmito představami. Jsem na svobodě. Utíkám celou cestu domů. Beru Leigh do náruče. Vidím Mariiny zářivé kudrny a Daganovo laskavé zamračení.

A pak jsem si musela připomenout realitu: Než načerpám dost sil, abych některý z plánů uskutečnila, vysají mě opět do poslední kapky.

Ovšem čarozář v mých žilách neznamenal jen sílu. Do těla se mi vracel život, moc, *míza* a touha rozběhnout se, hýbat se, protáhnout si svaly a *bojovat*. Bylo to téměř nesnesitelné. Od dětství se mi nestalo, abych si celé měsíce nešla zaběhat. Chyběl mi klid, který mi běh přinášel, obzvláště ve dnech, jako byl tento – kdy jsem věděla, že kdyby mi to umožnili, mohla bych se hýbat. Připadala jsem si jako dítě, jemuž dali pytlík mincí a poslali do cukrárny, jen aby se dozvědělo, že všechny cukrovinky chutnají jako něčí plivance.

Stejnou pachůť jsem cítila, když jsem hleděla na Maddoxe, který právě rozrazil dveře a sjel mě pohledem. „Mám tě přivést ke králi do lázní.“

Srdce mi poskočilo jako zajíc prchající před jestřábem.

„Ted?“ Hloupá otázka.

Maddoxova grimasa mi prozradila, že se mnou souhlasí. „Ano, okamžitě.“

Vyškrábala jsem se z postele, stále v načančané noční košilce s límečkem. Když jsem první týden prohledávala svůj pokoj, našla jsem šuplíky – vlastně celou skříň – plné zdobených oděvů z těžkých látek v sytých barvách polodrahokamů. Byly tam tyrkysové, záhnědové i smaragdové šaty, zlaté střevíčky i visací náušnice s diamanty.

Ještě nikdy jsem neměla chuť podpálit tolik krásných věcí.

Zaplašila jsem mlhu spánku, došla ke skříni a nakrčila nos nad vůni meruňkového sirupu, která se z ní linula. Dokázala jsem si představit, že celý palác očarovali tak, aby všechen prach a pavučiny voněly jako přezrálé ovoce. Nenáviděla jsem ten smrad. Chyběly mi naftalínové kuličky.

Chytila jsem knoflík zásuvky, když mě Maddox zarazil: „Nemusíš se převlékat.“

Stále čelem ke skříni jsem se roztřeseně nadechla. *Odepři tomu monstru uspokojení z tvého strachu*, přikázal mi Kaneův hlas.

Maddox s Wynem mě vyvedli na chodbu, kterou jsem si celé ty dva měsíce, kdy jsem tu byla zavřená jako zásoby na zimu, mohla jen představovat. Nový pohled byl stejně zneklidňující, jako nádherný.

Dýchla na mě průmyslová síla a mechanická preciznost. Pohledem jsem přejela ozubená kola a kolečka, ocel, zlato, diamanty a rubíny. Mramorovou podlahu, rudou a lesklou jako rozlitá krev. Neskutečně vysoké stropy, vnitřní oblouky klenby, které sloužily jako mosty z jednoho křídla do druhého, balkony a okna nabízející pohled na elegantní, pěstěné nádvoří bez květin, vroubené bezvadně upravenými živými ploty. Nikde nebyl ani jediný vyčnívající lístek.

Vzduch těžkl pachem popela, který mě zaštípal v nose. „Copak v kuchyni hořelo?“ zeptala jsem se Wyna.

Dnes ho bolavé koleno očividně soužilo víc než běžně. Prakticky poskakoval na zdravé noze, jak se snažil udržet krok se mnou a Maddoxem. „Občas zaprší hned po rozednění.“

Zamrkala jsem na něj, přestože on se svýma oříškovými očima díval přímo před nás. „Občas prší... popel?“

Wyn zavrtěl hlavou, jako bych pronešla nějakou hloupost. „Oheň.“

Ovšemže. Ovšemže v Solarisu *pršel oheň*. Ani jsem se neobtěžovala ptát, jak Lazarus přesvědčil svůj dvůr, že se tím nemusí vzrušovat. Nebo jak se před ohnivým deštěm chrání lidé

žijící mimo opevněné město. Nechtěla jsem slyšet ani pravdu, ani lži.

Služebné v tmavých uniformách pobíhaly chodbami, jejichž vstupy působily jako součásti zdí, otevíraly dveře, které vypadaly jako knihovny, nebo odsunovaly stranou sochy, a odhalovaly tak tajné průchody na schodiště. Nepřehledný palác plný triků a klamů. Nic jiného jsem nemohla čekat.

Ale poté, co jsem zůstávala zavřená v pokoji jako dobytče, jsem byla vděčná, že vidím něco nového a že jednotlivá křídla hradu leží daleko od sebe. Hradní mosty a chodby mi připomínaly spleť labyrint a musely tvořit několikakilometrovou síť, která rozlohou převyšovala Abbington. Zdálo se, že moje věž leží na opačné straně než lázně.

Lázně. A Maddox mi nařídil, abych si nesundávala noční košili... Bylo to tady. Potlačila jsem narůstající nevolnost a pokládala jednu nohu za druhou. Pokud jsem chtěla zůstat naživu, musela jsem být silná.

Maddoxovo nelibozvučné pobrukování mi nepomáhalo. Rozléhalo se vyprázdněnými chodbami jako temný smuteční pochod, zatímco my tři pokračovali v chůzi, mé měkké pantofle vedle těžkých bot vojáků.

Čekala jsem, že mě dovedou k vlhkým, tmavým lázním, které budou vypadat jako abbingtonská umývárna. Očekávala jsem pach stojaté vody, potu a tajných dostaveníček. Místo toho mě doprovodili před dvojité dveře, které střežil nejméně tucet dalších královských strážců.

Maddox s Wynem mě provedli stříbřitým mořem vojáků, dveře se otevřely a my vešli do sterilního skleněného atria, studeného

a prázdného. Strop podpíralo několik neskutečně vysokých mramorových sloupů. Přejela jsem očima železné police s knihami, dvojici bílých křesílek bez jediného hrbolku a poskvrnky, potažených kožesinou či jakousi huňatou, hustou vlnou – pravděpodobně z tvora, kterého bych si nedokázala představit ani v případě, že by studnice mé fantazie byla bezedná.

Z předsíně vedlo pět blyštivých, černých dveří. Každé měly rubínově červenou kliku, která ve mně vyvolávala představu, že je to zkrvavená ruka, zoufale se snažící je vypáčit. A uprostřed každých z nich se leskl jiný zlatý symbol: měsíc, slunce, mořská vlna, list a plamen.

Cestou k prostředním dveřím, k těm označeným vlnou, nás minuli dva královští strážci s mohutnými skleněnými soudky bílého, třpytivého světla. Tekutina jemně hučela a skrovná čarozář v mých žilách zapulzovala jako vlaštovka, které na ni volá.

Moje čarozář. Byla to *moje čarozář*.

Natáhla jsem krk a sledovala, jak sudy vlečou vchodem se znakem slunce.

„Lazarus si sklizenou čarozář nechává ve svých komnatách?“

Mí dozorcí se neobtěžovali s odpovědí a mlčky mě zavedli do lázní.

Lazarova soukromá umývárna se rozhodně nepodobala té z mého dětství. Ta abbingtonská měla jedinou obdélníkovou vanu pod kamennými sloupy a plesnivým dřevěným stropem, kdežto tady se přede mnou rozprostíraly desítky a desítky modrozelených bazénků s horkou vodou, které se táhly dál a dál jako zvlněné kopce. Některé měly hladinou klidnou jako zamrzlé jezero, jiné se navzdory tomu, že v nich nikdo nebyl, vlnily, jak

jakýsi hlubinný proud jemně pohupoval hladinou. Některé dokonce bouřlivě bublaly a stříkaly kapky do vlhkého vzduchu.

Zůstali jsme stát na vnitřním kamenném balkonu. Vdechla jsem vůni minerálů, síry, mramoru a mýdla a očima přelétla tu mléčně tyrkysovou vodu. Stejně jako všechno, co jsem v Solariisu viděla, i z lázní čišela přehnaná extravagance. Osobně bych dala přednost Kaneově obyčejné porcelánové vaně.

Po obou stranách balkonu se vinulo schodiště mizící v mlžném oparu. Dvoje schody klesaly níž a níž do středu lázní, kde se nacházel největší bazén. Bleděmodrá voda zahalená stoupající párou sahala až k jeho okrajům a přelévала se přes hranu.

A v srdci celé té perlivé, nefritové vody stál... Lazarus.

Jeho nepopiratelná krása mi byla odporná. Stejně jako Kane měl i on bradu jako vytesanou z kamene a pronikavé, břidlicové oči. Po tisíciletí života mu husté tmavé vlasy lehce prošeďivěly, ale stále je nosil sebevědomě přerostlé jako jeho syn. Nypyšnil se ovšem ničím z Kaneovy vřelosti ani radosti. Při pohledu na jeho zachmuřená ústa, nakrčené, ocelově šedé obočí a širokou hruď se mi zvedl žaludek. Ještě štěstí, že jsem ráno nic nejedla. Už by to bylo venku.

„Arwen,“ pozdravil mě. Nemusel zvyšovat hlas, šumící voda donesla jeho slova až ke mně. „Přidáš se?“

Vysunula jsem bradu. „Nerada bych si namočila vlasy, takže ne, díky.“

Lazarus zůstal mlčet. Maddox s Wynem nedbali mého vzpírání, smýkli mnou po nejbližším schodišti a donutili mě stanout u přetékajícího okraje.

Teplá voda se mi vpila do bačkor a já pokrčila prsty, jako bych je tím mohla ochránit před horkem.

„Pojď ke mně.“ Hlas měl hlubší a drsnější než v mých nočních můrách. Evidentně ho ani můj strach nedokázal napodobit. Mezi tímco se jeho stříbřité oči znuděně vpíjely do těch mých, snažila jsem se nezabývat podobností mezi ním a jeho synem, jednak abych si neposkvřnila vzpomínky na Kaneovu krásnou tvář, jednak abych k tomu netvorovi nepocítila sympatie.

Opravdu mě chtěl Lazarus znásilnit tady v lázních? Před všemi těmi vojáky? Přejela jsem očima po mužích ve stříbrných zbrojích stojících na stráži a po Wynovi a Maddoxovi za mnou. Ten druhý mi nepřestával svírat paži.

„Neupejpej se,“ zavrkal Lazarus. „Nemáš pod šaty nic, co bychom ještě neviděli.“

S kamenným výrazem kývl na strážného, který mi podél zad prořízl noční košilku i spodní prádlo. Jeho čarozář zavoněla vzduchem, satén se mi snesl k nohám a knoflíky se rozkutálely po mokré podlaze.

Zatínala jsem pěsti, až jsem do nich dostávala křeče.

Lazarus si mě přál uvést do rozpaků. Chtěl mě připravit nejen o mé oblečení, ale i o důstojnost.

Už jsem však nebyla ta dívka, která se před poručíkem Berthem styděla svléknout si halenku, když před tolika měsíci klečela v kalužích krve na podlaze svého domova.

Nechala jsem si tělem projet slabý záblesk čarozáře, s nímž jsem se ráno probudila, a odolala nutkání zakrýt se rukama. Místo toho jsem důstojně vystoupila z oděvu u svých kotníků, zamračila se na fae krále a vkročila do jeho lázně.

PĚT

Kane

Schoulil jsem své ubohé, smrtelné tělo v převráceném povozu, napůl pohřbeném ve sněhu. Připravil jsem se ke spánku, když vtom praskla větev.

Každý chloupek se mi naježil.

Křup. Další větev.

Ať už mě pronásledovalo cokoli, dupalo to jako slon.

Když jsem zamžoural do měsíční krajiny, vyčerpání a podrážděnost – nikoli strach – mi zamlžily pohled. Byl jsem bez čarozáře teprve čtyři dny a už mi to neskutečně drásalo nervy. Kdybych věděl, že přijdu o moc, vzal bych si do Vorstu koně nebo saně. Já se ovšem spoléhal na svá dračí křídla, která mě donesla až do tohoto kraje, a teď... teď, když jsem přespával v příkopech podél cest a pěšky zdolával míle a míle tichého, modravého ledu, se zdálo, že mě fae bůh obdařil jediným: pocitem zranitelnosti a neustálým nutkáním ohlížet se přes rameno.

Cestou z bezútěšného Vorstu do hlavního města Perlových hor Cirrovie jsem se jen o vlasek vyhnul zuřivým bílým leopardům a mohutným medvědům grizzly. Těchto zvířat bych se ještě před týdnem nezalekl. Postupoval jsem opatrně – skrýval se,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vláška Růženinu.

Pokud se Vám ukázkou líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.